

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 sierpnia 2022 roku powód (...) Państwowe S.A.

w W. domagał się zasądzenia od pozwanego A. K. kwoty 2.870,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany bez tytułu prawnego korzystał z nieruchomości powoda usytuowanej w budynku magazynowym nr inwentarzowy (...) w ramach posiadanych przez stronę powodową zasobów mieszkaniowych, będąc zobowiązanym do uiszczania należności z tytułu bezumownego korzystania. W związku z powyższym powód wystawił dokumenty księgowe. Wartość przedmiotu sporu stanowi kwota 2.870,20 zł, na którą składają się należności za eksploatację lokalu oraz rozliczenie mediów. Powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległych należności, jednak te nie zostały uiszczone. Roszczenie w zakresie odsetek powód oparł na art. 481 k.p.c. (k. 3-5)

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 sierpnia 2022 r., pozwany wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 128,64 zł oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że wyrokiem z dnia 10 maja 2022 r. w sprawie V GC 1491/21 upr Sąd Rejonowy w Kielcach w przeważającej części oddalił powództwo (...) S.A. skierowane przeciwko A. K. co do wskazanej jako podstawa korzystania z nieruchomości także w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany zajmował najmowany od powodowej spółki lokal do dnia 31 marca 2020 r., kiedy to lokal został przez pozwanego opuszczony po uprzednim opróżnieniu go z rzeczy stanowiących własność pozwanego. Pozwany przyznał, że korzystał z lokalu w granicach wskazanych mu przez przekazującego pracownika powodowej spółki do dnia 31 marca 2020 r. i faktycznie oddana mu do korzystania powierzchnia była większa od powierzchni wynikającej z umowy. Pozwany uznał powództwo do kwoty 128,64 zł, która to kwota stanowi należność za bezumowne korzystanie za okres 36 dni, od 25 lutego 2020 r. do 31 marca 2020 r. Z przedstawionych przez powoda faktur wynika, iż stawka dzienna wynosi 3,3534 zł, tym samym należność za powyższy okres wynosi 128,64 zł. W dalszej kolejności pozwany odwołał się do argumentacji przedstawionej przez niego w sprawie V GC 1491/21 upr, podnosząc że był najemcą pomieszczenia magazynowego na stanowiącej własność powodowej spółki nieruchomości w oparciu o umowę najmu, która została przez powodową spółkę rozwiązana ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2020 roku. Pozwany podał, że we wskazanym terminie, tj. 31 stycznia 2020 r. nikt ze strony powodowej spółki nie stawił się do odbioru od pozwanego nieruchomości. Wobec tego, w dniu 19 lutego 2020 r. pozwany skontaktował się telefonicznie z pracownikiem pozwanej, najprawdopodobniej K. K. (1), której przekazał wolę przedłużenia umowy. Uzyskał wówczas wskazówkę, że dla kontynuacji umowy najmu niezbędne będzie uregulowanie zaległych opłat czynszowych i przesłanie stosownego podania. Pozwany podniósł, że w tym samym dniu dokonał przelewów zaległych kwot, zaś potwierdzenia płatności wraz z podaniem o uzgodnionej z K. K. treści przesłał na adres e-mail: (...) Wobec braku jakiegokolwiek odpowiedzi, pozwany przesłał następnie w dniu 31 marca 2020 roku na adresy : (...) oraz (...) Nie uzyskawszy żadnej odpowiedzi, w tym samym dniu w godzinach popołudniowych, przy pomocy R. W. (1) pozwany opuścił uprzednio najmowaną nieruchomość. Pozwany podał, że nie uzyskawszy jakiegokolwiek odpowiedzi na wysłaną wiadomość e-mail, jak również nie otrzymując żadnej korespondencji od powodowej spółki, do końca 2020 roku, uznał, iż kwestie związane z wypowiedzianą umową najmu są zakończone. W pierwszych dnia stycznia 2021 roku, po przeszło 9 miesiącach od opuszczenia pomieszczeń, pozwany otrzymał noty księgowe z tytułu rzekomo bezumownego korzystania z nieruchomości. Pozwany zaznaczył, że wystawione noty ponad uznaną kwotę nie mają jakiegokolwiek podstawy faktycznej (k. 60-62).

W replice na odpowiedź pozwanego na pozew, powód potrzymał swoje dotychczasowe twierdzenia i zarzuty. Odnosząc się do wniosku powoda o oddalenie powództwa ponad kwotę 128,64 zł wskazał, że umowa zawarta między stronami stanowiła podstawę faktyczną i prawną do obciążenia powoda opłatami za korzystanie z przedmiotowej nieruchomości. Powód zaznaczył, że w niniejszym postępowaniu dochodzi zapłaty z tytułu kary umownej za opóźnienie w zwrocie przedmiotu umowy w oparciu o paragraf 11 ust. 4 umowy najmu. W związku z nieprzekazaniem w wyznaczonym terminie, tj. 31 stycznia 2020 r. przedmiotu umowy oraz stwierdzeniem w dniu 25 lutego 2020 r.

bezumownego korzystania z dodatkowej powierzchni 23,32 m² usytuowanej obok wynajmowanego wcześniej lokalu w budynku magazynowym w K., powód dokonał jednostronnego przejścia mienia. Wedle zapisu umowy pozwany jest zobowiązany do zapłaty kary pieniężnej w wysokości dwukrotnej stawki brutto czynszu w stosunku miesięcznym w okresie od dnia 1 lutego 2020 r. do dnia 14 maja 2021 r. w wysokości 8.075,00 zł brutto. Z tytułu bezumownego korzystania z powierzchni 23,32 m² w powyższym okresie pozwany jest zobowiązany do zapłaty kwoty 1.590,16 zł brutto. Powód podkreślił, że pozwany nie wykazał jakoby zwrócił powodowi przedmiot umowy, wobec czego powód zasadnie obciążył go ww. karą umowną (k. 80-82).

Sąd ustalił następując stan faktyczny:

Strony łączyła umowa najmu Nr (...)Lh- (...) z dnia 20 sierpnia 2012 r., przedmiotem której był najem pomieszczenia, o powierzchni 56,00 m², znajdujący się w budynku magazynowym, a położonego w K. przy ul. (...) posadowionym na działce nr (...). Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Strony ustaliły wysokość miesięcznego czynszu na kwotę 196,00 zł plus należny podatek VAT, płatny co miesiąc w terminie 14 dni od daty wystawienia, na konto wynajmującego.

W § 8 ust. 1 umowy wynajmujący zastrzegł sobie prawo rozwiązania umowy w trybie natychmiastowym m.in. w przypadku zalegania z zapłatą należnego czynszu za dwa pełne okresy płatności, których nie uregulował mimo pisemnego uprzedzenia przez wynajmującego o zamiarze rozwiązania umowy bez zachowania terminu wypowiedzenia i bezskutecznym upływie określonego dodatkowego miesięcznego terminu do zapłaty.

W § 5 ust. 2 umowy strony postanowiły, że umowa może być rozwiązana przez każdą ze stron z 3 – miesięcznym okresem wypowiedzenia, przypadającym na koniec miesiąca kalendarzowego.

W §11 pkt 4, zawarte jest postanowienie o treści: „opóźnienie w przekazaniu przedmiotu najmu skutkować będzie obowiązkiem zapłaty przez najemcę kary pieniężnej w wysokości dwukrotnej stawki czynszu brutto w stosunku miesięcznym za okres od dnia wymagalności tego obowiązku do dnia zwrotu, w terminie 14 dni od wystawienia dokumentu rozliczeniowego.

W dniu 26 września 2012 r. pomieszczenie magazynowe zostało przekazane powodowi przez pracownika pozwanego.

/dowód: umowa najmu Nr (...)Lh – (...) - k. 14-20, aneks nr (...) do umowy najmu - k.22-23, protokół przekazania – k. 21/

W dniu 18 grudnia 2019 r. powód, w związku ze zwłoką pozwanego w płatnościach czynszu, wypowiedział pozwanemu A. K. umowę najmu nr (...)LH-58/2-12. Wypowiedzenie umowy zawierało jednocześnie wezwanie do niezwłocznego przekazania w dniu 31.01.2020 r. o godz. 12:00 (...) uporządkowanego przedmiotu umowy. Z treści wypowiedzenia umowy, wynika, iż w przypadku braku zdania przedmiotu umowy w dniu 31.01.2020 r. pozwany zostanie obciążony za bezumowne korzystanie z nieruchomości, za każdy rozpoczęty miesiąc opóźnienia w oddaniu przedmiotu umowy, zgodnie z postanowieniami umowy.

W dniu 25 lutego 2020 r. po dokonaniu pomiarów pomieszczenia okazało się, że powierzchnia zajmowana przez pozwanego wynosi 79,32 m², nie zaś 56,00 m² zgodnie z umową, zatem była większa o 23,32 m².

Pracownik powoda sporządził notatki służbowe, w których wskazał że na dzień 10 grudnia 2020 r., 25 lutego 2020 r. i 29 września 2020 r. pozwany nie przekazał lokalu powodowi.

Pismem z dnia 16 marca 2021 r. powód poinformował, iż pozwanemu zostanie naliczona opłata od dnia 1 stycznia 2017 r. do 31 marca 2021 r. za bezumowne korzystanie z powierzchni 23,32 m² w wysokości 5.542,23 zł brutto oraz wezwał do opuszczenia i zwrotu nieruchomości. Kolejne pismo wystosował w dniu 22 czerwca 2021 r., wzywając do zapłaty kwoty 8075,40 zł brutto z tytułu kary pieniężnej za okres od 1 lutego 2020 r. do 14 maja 2021 r. oraz kwoty 1590,16 zł brutto z tytułu bezumownego korzystania z powierzchni 23,32 m² w okresie od 25 lutego 2020 r. do 15 maja 2021 r.

Powód sporządził w dniu 14 maja 2021 r. jednostronny protokół zdawczo – odbiorczy przedmiotu najmu.

Powód wystawił na rzecz pozwanego notę księgową z tytułu bezumownego korzystania z budynku w zakresie powierzchni 23,32 m²: za okres 25 lutego 2020 r. do 14 maja 2021 r. w kwocie 1590,16 zł oraz z tytułu kary umownej: za okres od 1 marca 2021 r. do 31 marca 2021 r. w kwocie 522,12 zł, za okres od 1 kwietnia 2021 r. do 30 kwietnia 2021 r. w kwocie 522,12 zł, za okres 1 maja 2021 r. do 31 maja 2021 r. w kwocie 522,12 zł,

/dowód: wypowiedzenie umowy – k. 24, notatki służbowe – k. 25-29, pismo z 16.03.2021 r. – k. 30, pismo z 22.06.2021 r. – k. 31, jednostronny protokół zdawczo-odbiorczy – k. 33-34, pismo z 28.06.2021 r. – k. 35, noty księgowe – k. 36-39/

Pozwany w styczniu 2020 r. rozmawiał z pracownicą (...), panią K., i deklarował chęć przedłużenia umowy. Kierował do niej korespondencję mailową z prośbą o zawarcie nowej umowy najmu oraz potwierdzenia zapłaty zaległych faktur. W dniu rozwiązania umowy, tj. 31 stycznia 2020 r. nikt ze strony powoda się nie pojawił celem odbioru pomieszczenia. Lokal był zamykany na skobel i na kłódkę. Pozwany zgłaszał również powodowi chęć opuszczenia lokalu w dniu 31 marca 2020 r. Jednak i w tym dniu ze strony powoda nikt się nie stawił. W dniu 31 marca 2020 r. pozwany opuścił zajmowany lokal, zostawiając zamknięty skobel i otwartą kłódkę.

/dowód: zeznania pozwanego k. 99v-100, zeznania świadka R. W. (2) k. 99v/

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 10 maja 2022 r. w sprawie V GC 1491/21 upr w przeważającej części oddalił powództwo (...) S.A. skierowane przeciwko A. K., którego oparte było na karze umownej za opóźnienie w zwrocie przedmiotu umowy najmu Nr (...)Lh- (...) z dnia 20 sierpnia 2012 r. W wyroku Sąd Rejonowy w Kielcach ustalił, że A. K. zajmował bezpodstawnie lokal powoda w okresie od 31 stycznia 2020 r. do 31 marca 2020 r., uwzględniając powództwo jedynie za ten okres.

/ **dowód:** akta sprawy V GC 1491/21 upr./

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu jedynie w części.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dowodów, ponieważ nie budzą one wątpliwości co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Ponadto Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka R. W. (2), jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym oraz korespondujące z nimi zeznania pozwanego A. K.

W sprawie bezsporne było, że powód jest właścicielem nieruchomości przy ul. (...) posadowionym na działce nr (...) w K.. Nie było również spornym, że umowa najmu uległa rozwiązaniu z dniem 31 stycznia 2020 r. Sporny pomiędzy stronami był okres w jakim pozwany bezpodstawnie, już po wygaśnięciu umowy korzystał z przedmiotowego pomieszczenia, a w związku z tym czy naliczone noty księgowe są w całości zasadne względem pozwanego z tytułu bezumownego korzystania za okres 25 lutego 2020 r. do 14 maja 2021 r. w kwocie 1590,16 zł oraz z tytułu kary umownej: za okres od 1 marca 2021 r. do 31 marca 2021 r. w kwocie 522,12 zł, za okres od 1 kwietnia 2021 r. do 30 kwietnia 2021 r. w kwocie 522,12 zł, za okres 1 maja 2021 r. do 31 maja 2021 r. w kwocie 522,12 zł,

Zaznaczyć należy, że przepisy art. 224-225 k.c. i art. 230 k.c. nie są w stosunku do art. 471 k.c. przepisami szczególnymi i z tej przyczyny kumulacja tych norm nie jest wyłączona. Dochodzenie należności za bezumowne korzystanie z lokalu nie wyłącza więc odpowiedzialności najemcy lub innego użytkownika za wyrządzoną szkodę na zasadach ogólnych (Sąd Najwyższy w orz. z 10.07.1984 r., III CZP 20/84, OSNCP 1984/12/209 i z 07.02.2006 r., IV CK 400/05, LEX nr 192044).

W zakresie żądania zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanego z 23,32 m² pomieszczenia znajdującego się w budynku magazynowym, a położonego w K. przy ul. (...) na działce nr (...), wskazać należy, że

stosownie do treści art. 224 § 1 i 2 k.c. samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę, jednakże od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy.

Wedle z art. 230 k.c. zasady te stosuje się odpowiednio do stosunku między właścicielem rzeczy a posiadaczem zależnym, o ile z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego. W świetle brzmienia przepisów, przesłankami tzw. roszczeń uzupełniających są: tytuł własności rzeczy osoby dochodzącej tych roszczeń oraz posiadanie samoistne lub zależne rzeczy przez osobę nie mającą do tego tytułu prawnego. Posiadaczem w złej wierze jest ten, kto wie albo wiedzieć powinien na podstawie towarzyszących okoliczności, że nie przysługuje mu prawo własności. Natomiast w myśl art. 336 k.c. posiadaczem rzeczy jest ten kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Na posiadanie składa się więc element fizyczny (corpus) oraz element psychiczny (animus).

Posiadaczem w złej wierze jest ten, kto wie albo wiedzieć powinien na podstawie towarzyszących okoliczności, że nie przysługuje mu prawo własności, wobec czego przez dobrą wiarę należy rozumieć usprawiedliwione w danych okolicznościach faktycznych błędne przeświadczenie posiadacza, że przysługuje mu prawo własności konkretnej rzeczy.

W rozpoznawanej sprawie pozwany A. K. na skutek przeprowadzonego w dniu 25 lutego 2020 r. komisyjnego pomiaru wynajmowanego pomieszczenia powziął wiedzę, że wynajmowana powierzchnia wynosi 79,32 m², nie zaś 56,00 m² zgodnie z umową. Od tego dnia miał świadomość, że zajmowana przez niego powierzchnia jest większa o 23,32 m² od powierzchni, za którą zgodnie z postanowieniami umowy uiszczał czynsz. W tym świetle kluczowe jest ustalenie w jakim okresie pozwany bezumownie korzystał z owej powierzchni, a więc istotne jest kiedy nastąpił zwrot przedmiotu umowy przez pozwanego.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Art. 675 § 1 k.c. stanowi, że po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie niepogorszonym; jednakże nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania. Stosownie do § 3, domniemywa się, że rzecz była wydana najemcy w stanie dobrym i przydatnym do umówionego użytku.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podnosił, że chciał zwrócić powodowi lokal po wygaśnięciu umowy najmu, jednak żaden z pracowników powoda nie stawiał się w celu odbioru nie tylko w dniu wygaśnięcia umowy tj. 31 stycznia 2020 r., ale także w dniu 31 marca 2020 r., chociaż pozwany zgłaszał wcześniej, że w tym dniu chce przekazać lokal. Pozwany A. K. przebywał w przedmiotowym lokalu jeszcze do dnia 31 marca 2020 r., następnie opuścił lokal, opróżniając go ze swych wszystkich rzeczy. Okoliczności te znalazły swoje potwierdzenie w zgromadzonym materialnie dowodowym, a w szczególności dowodów z dokumentów oraz uznanych za w pełni wiarygodne zeznań świadka R. W. (2) i zeznań pozwanego. Powód nie udowodnił, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu z art. 6 k.c., aby pozwany A. K. fizycznie zajmował lokal w okresie po 31 marca 2020 r. Wystarczającym dowodem na tę okoliczność nie mogą być wystawione noty księgowe oraz jednostronny protokół zdawczo – odbiorczy. W ocenie Sądu w dniu 31 marca 2020 r. pozwany dokonał zwrotu przedmiotu umowy. Zaznaczyć należy, iż zasadniczo zwrot rzeczy następuje przez jej faktyczne (fizyczne) wydanie wynajmującemu. Jednakże w orzecznictwie słusznie wskazuje się, że każde opróżnienie lokalu przez najemcę od chwili uzyskania przez wynajmującego o tym wiadomości i faktycznej możliwości zbadania stanu lokalu jest równoznaczne z jego wydaniem i stanowi tym samym zdarzenie, od którego rozpoczyna się bieg rocznego terminu przedawnienia (wyrok SN z 18.02.1987 r., II CR 10/87, LEX nr 8811). W innym orzeczeniu stwierdzono też, że przez "zwrot rzeczy" należy rozumieć nie tylko jej wydanie przez posiadacza właścicielowi, ale również odzyskanie przez właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą w każdy inny sposób, także na zasadzie art. 349 KC (zob. uchw.

SN z 22.7.2005 r., III CZP 47/05, OSNC 2006, Nr 6, poz. 100). W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał na gruncie niniejszej sprawy inicjatywy odbioru zajmowanego pomieszczenia oraz brak jest jakichkolwiek dowodów świadczących o utrudnianiu przez pozwanego jego odbioru. Pozwany stawał się w dniach 31 stycznia i 31 marca 2020 r. celem zdania lokalu, wobec niestawiennictwa pracownika powoda opróżnił pomieszczenie ze swoich rzeczy i pozostawił je zamknięte. Zachowanie powoda, zwlekającego z odbiorem przedmiotu, nie może zasługiwać na ochronę prawną. Podkreślić bowiem należy, że strona powodowa miała obowiązek odebrania przekazywanego jej lokalu, czy też podjęcia czynności celem jego odzyskania, czego nie uczyniła. Tym samym uznać należało, iż w dniu 31 marca 2020 r. pozwany zwrócił przedmiot umowy najmu.

Co także istotne, analogiczne ustalenia faktyczne poczynił Sąd Rejonowy w Kielcach w sprawie V GC 1491/21 upr, w której w przeważającej części oddalił powództwo (...) S.A. skierowane przeciwko A. K., oparte na karze umownej za opóźnienie w zwrocie przedmiotu umowy najmu Nr (...)Lh- (...) z dnia 20 sierpnia 2012 r. W wyroku Sąd Rejonowy w Kielcach ustalił, że A. K. zajmował bezpodstawnie lokal powoda w okresie od 31 stycznia 2020 r. do 31 marca 2020 r., uwzględniając powództwo jedynie za ten okres.

W świetle powyższego oraz uznania powoda roszczenia co do kwoty 128, 64 zł z uwagi na fakt, iż z dniem pomiarów pozwany dowiedział się, że zajmował lokal o większej powierzchni i nie opuścił go do dnia 31 marca 2020 r., powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 128,64 zł tytułem bezumownego korzystania za okres od 25 lutego 2020 r. do 31 marca 2020 r., o czym orzeczono w punkcie I wyroku. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zgodnie z żądaniem.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. Zupełnie niczym nieoparte jest żądanie powoda co do należności z tytułu kary umownej: za okres od 1 marca 2021 r. do 31 marca 2021 r. w kwocie 522,12 zł, za okres od 1 kwietnia 2021 r. do 30 kwietnia 2021 r. w kwocie 522,12 zł oraz za okres 1 maja 2021 r. do 31 maja 2021 r. w kwocie 522,12 zł. W tych datach pozwany nie zajmował już lokalu od ponad roku. Zgodnie z art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). W przypadku dochodzenia roszczeń z kary umownej wierzyciel musi wykazać ważność zawartej umowy, skuteczne zastrzeżenie postanowienia o karze umownej, niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przez dłużnika, z którym powiązana jest kara umowna, oraz wysokość należnej kary. W niniejszej sprawie ważność zawartej umowy nie była kwestionowana, jednakże powód w żaden sposób zasadności naliczania kary umownej za opóźnienie w przekazaniu przedmiotu najmu za okres po 31 marca 2020 r., w którym nastąpił zwrot przedmiotu najmu. Dochodzone przez powoda w postępowaniu należności dotyczą 2021 roku, zatem w sposób oczywisty żądanie to było bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu (punkt II wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.) dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Powód wygrał w 4 %, a pozwany 96 %. Na koszty procesu poniesione przez powoda w łącznej kwocie 1117 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa procesowego – 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Pozwany poniósł koszty w kwocie 917 zł z tytułu zastępstwa procesowego.

Powód wygrał proces w 4,5 % i w związku z tym powinien uzyskać zwrot kosztów procesu w takiej części, czyli w kwocie 50 zł. Pozwany wygrał proces w 95,5 % i w związku z tym powinien uzyskać zwrot kosztów procesu w takiej części, czyli w kwocie 875 zł. Wobec powyższego też, dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, Sąd ostatecznie w pkt trzecim wyroku zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 825 zł (875 zł - 50 zł) tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

W punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia Anna Jermak